

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput VI. In amore duplex attenditur ordo. Unus inter diligibilia; alter inter
diligentem & dilectum. Prior est ordo amoris appetiatiivi. Posterior
benefactivi, seu amoris quoad subventionis effectum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

ferentiam conjunctionis, & sanctitatis, & utilitatis. Nam multo sanctiori, magis indigentiam patienti, & magis utili ad commune bonum, est magis elemosyna danda, quam persona propinquiori, maxime si non sit multum conjuncta, cujus cura specialis nobis non imminet, etsi magnam necessitatem non patiatur.

54 Et hinc patet quod in servando subveniendi ordine, sicut habenda est ratio indigentiae & conjunctionis, sic quandoque etiam habenda sit ratio sanctioris, & communi bono utilioris indigentis, dum specialis impiorum indigentia, vel demandata nobis conjunctorum cura non obstat. Idque fundamentum habet in Scriptura & ratione.

55 In Scriptura: scriptum est enim Matth. 10. Qui recipit justum in nomine justī, mercedem justī accipiet. Galat. 5. Operemur bonum ad omnes, maxime autem ad domesticos fidei. 1. Thessal. 5. Rogamus vos fratres, ut noveritis eos qui laborant inter vos, & praesunt vobis in Domino, & monent vos, ut habeatis illos abundantius in charitate propter opus illorum. Et 1. Thimoth. 5. Qui bene praesunt Presbyteri, duplici honore digni habeantur.

56 Sed & rationi consonum est, & aequitati, ut bona de larga Dei manu suscepta, ceteris paribus, Dei amicis potius quam inimicis impartiamur, iis maxime qui beneficiis nostris adjuti, Dei gloriam animarumque salutem praes alius procurant, vel bene de republica merentur.

57 Nec tamen sic habenda ratio meritorum, ut impii & infideles negligendi sint, si verè indigentes sint. Cùm Apostolus velit, ut operemur bonum ad omnes, utique ut simus filii & imitatores Patris nostri caelestis, qui solem suum oriri facit super bonos & malos, & pluit super justos & injustos.

58 Sed de subveniendi ordine, misericordiaque erga proximum indigentem corporali spiritalique, plura, Deo dante, tom. 2. Deinceps proinde solum agemus de amore appetiatiivo, ejusque ordine.

CAPUT VI.

In amore duplex attenditur ordo. Unus, inter diligibilia. Alter, inter diligentem & dilectum. Prior est ordo amoris appetiatiivi. Posterior benefactivi, seu amoris quoad subveniendi effectum.

59 Sic docet S. Thomas supra n. 18. Et inter diligibilia quidem ordinem esse amoris appetiatiivi, ex eo perspicuum est, quod inter diligibilia, quatenus talia, non sit nisi ordo diligibilitatis. Non alius proinde, nisi ordo bonitatis & dignitatis. Quem ordinem attendit amor appetiatiivus.

60 Inter diligentem verò & dilectum non est nisi ordo, vel abundantis ad indigentem, vel conjuncti ad conjunctum. Quorum utrumque attendit amor benefactivus, seu ordo subveniendi, de quo actum est capite praecedenti.

CAPUT VII.

Appretiatio non solum fit per intellectum, sed & per voluntatem.

61 Distinguenda est duplex ista appetiatio. Tum quia appetiatio amoris, de qua deinceps, per voluntatem fit, non per intellectum. Tum quia circa appetiatiorem per voluntatem facilius hallucinamur, quam circa appetiatiorem per intellectum. Per quem tunc fit appetiatio, dum fit per judicium intellectus de dignitate rei amatae. Per voluntatem autem tunc fit, quando voluntas sibi complacet in re amata secundum gradum, seu praestantiam bonitatis sibi propositum vel propositam per intellectum. Quod profecto voluntas non semper facit, imò plerumque magis sibi complacet in rebus, quas homo scit esse deteriores, melioribus neglectis, juxta illud, Video meliora, proboque, deteriora sequor.

62 Plerumque etiam appetiatiorem intellectus sequitur inefficax & semiplena dumtaxat appetiatio voluntatis. Et hinc humana mens seipsam saepe deludit, dum putat se Deum amare super omnia, quia Deum aestimat super omnia. Cùm tamen vel non fit nisi appetiatio intellectus, vel non nisi imperfecta & semiplena appetiatio voluntatis.

63 Qua in re tanto facilius seipsum homo saepissime decipit, quando difficilius appetiatio voluntatis ab ipso percipitur, quam appetiatio intellectus. Per reflexam quippe cognitionem certius percipimus judicium nostrum quam amorem nostrum. Quod enim judicemus Deum super omnia amabilem esse, per reflexam cognitionem evidenter cognoscimus. An autem Deum verè super omnia amemus; an non potius creaturam supra Deum? post serium conscientiae examen, plerumque certo scire non possumus. Idè namque nescit homo, utrum amore, an odio dignus sit. Eccles. 9.

64 Imò plerumque ne tunc quidem certi sumus, quae ratio nos moveat ad amandum, dum nos amare certi sumus. An scilicet ad amandum nos objecti honestas moveat, an utilitas, an delectabilitas. Quae triplex amandi ratio se plerumque offert in eodem objecto.

65 Ex quo patet nos facilius scire motivum judicii nostri, quam amoris, quia simplicior est bonitate veritas, quae objectum est intellectus. Ad judicium enim de veritate intellectus non movetur, nisi vel ratione vel autoritate. Eo quod non solum triplex saepe fit in uno eodemque objecto bonitas, quae objectum est amoris, sed & triplicis istius bonitatis ratio, multiplex utique honestas, multiplex delectabilitas, multiplex utilitas, indeque augeatur incertitudo, dum inquirimus quanam bonitas hinc & nunc nos ad amandum moveat.

66 Nec hoc mirum, cum tunc etiam plerumque facile discernere non possimus, quae ratio hinc & nunc intellectum moveat ad assensum, dum